

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylová, LL.M. a Mgr. Karla Kosteckého v právní věci žalobce **R.Đ.**, nar. ■■■, bytem ■■■, zastoupeného JUDr. Janem Zúbkem advokátem se sídlem Radhošťská 1942/2, 130 00 Praha 3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2013, č. j. OD 148/13-5/67.1/13041/St,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 22. 3. 2013, č. j. OD 148/13-5/67.1/13041/St, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, oddělení dopravně správních agend a přestupků (dále jen „městský úřad“), ze dne 21. 12. 2012, č. j. MUCL/26204/12. Tímto prvostupňovým rozhodnutím městský úřad zamítnul jako nedůvodné námitky žalobce proti provedenému záznamu v registru řidičů a potvrdil provedený záznam 12 bodů ke dni 6. 4. 2012.

Nezákonnost vydaných rozhodnutí žalobce spatřoval v tom, že rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, přičemž podle přílohy zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění právních předpisů účinných ke dni nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, mu bylo zaznamenáno do bodového hodnocení 7 bodů, přitom na základě novely uvedeného zákona zákonem č. 133/2011 Sb. došlo s účinností od 1. 8. 2011 ke snížení počtu bodů zaznamenávaných za takové jednání na 4, a městský úřad postupoval nesprávně, pokud

změnu právní úpravy žádným způsobem nezohlednil. Žalobce na základě podrobného rozboru čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod s odvoláním na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 192/05, jakož i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27 (všechny dostupné na www.nssoud.cz), rovněž s odkazem na čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, vyhlášené pod č. 206/1992 Sb., jakož i s odkazem na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva (ELPS), dovozoval, že obvinění z přestupku je trestně právním obviněním, přičemž i v oblasti správního trestání je třeba uplatnit zásadu, podle které dojde-li ke změně právní úpravy, která je pro pachatele příznivější, je nezbytné postupovat podle této pozdější právní úpravy. Podle žalobce je zaznamenání bodů sankcí *sui generis*, která odpovídá trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, přičemž ztráta řidičského oprávnění z důvodu dosažených 12 bodů má trestně právní povahu, a proto se v rámci bodového systému uplatní veškeré zásady aplikovatelné ve správním trestání. Skutková podstata správního deliktu *sui generis* je naplněna tehdy, pokud množství vybraných dopravních deliktů dosáhne zákonem stanovené závažnosti, tedy pokud se řidič dopustí vícera jednání, která jsou ve svém souhrnu ohodnocena 12 body. Žalobce dovozuje, že závažnost jednotlivých jednání zahrnutých do bodového hodnocení nelze hodnotit podle předchozí přísnější právní úpravy, a proto není možné přihlížet k bodům zaznamenaným za jednání, které bylo z bodového systému vypuštěno, ani k záznamu bodů, které převyšují bodovou hodnotu daného jednání dle stávajícího znění přílohy k zákonu o silničním provozu. Pokud došlo během řízení o námitkách ke zmírnění bodového postihu za řízení motorového vozidla bez držení příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění ze 7 bodů na 4 body, byl městský úřad povinen tuto změnu zohlednit a záznam 7 bodů zrušit a nahradit jej záznamem 4 bodů, neboť ponechání předchozího přísnějšího záznamu by postrádalo účel. Na tomto závěru nic nemůže změnit ani existence přechodného ustanovení článku II. odst. 1 zákona č. 133/2011 Sb., neboť přechodné ustanovení může mít vliv pouze na procesní ustanovení, nikoliv na hmotně právní úpravu. Je proto nezbytné vycházet přímo z čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a využít pozdějšího právního předpisu, pokud je to pro pachatele příznivější.

Žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného o tom, že městský úřad nebyl v řízení o námitkách oprávněn přezkoumávat správnost provedených záznamů bodů, a odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2009, č. j. 2 As 19/2009-93, podle něhož je předmětem řízení o námitkách mimo jiné kontrola toho, zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k cit. zákonu. Byť se Nejvyšší správní soud nezabýval otázkou časové působnosti změn bodového systému, uvedl, že v rámci řízení o námitkách správní orgán musí posuzovat soulad provedeného záznamu s příslušnou právní úpravou. Podle žalobce tedy nic nebránilo tomu, aby městský úřad v řízení o námitkách příslušnou opravu provedl a aplikoval právní úpravu pozdější, která je pro žalobce jako řidiče příznivější.

Rozhodnutí žalovaného je v tomto směru nepřezkoumatelné, z rozhodnutí není zřejmé, zdali aplikace pozdějšího právního předpisu není možná, např. kvůli tomu, že bodový systém nemá dle žalovaného trestní povahu, že se retroaktivita *in bonam partem* aplikuje pouze u trestních činů dle vnitrostátního práva nebo z jiného důvodu. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je tak v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

Další část námitek žalobce směřovala proti rozhodnutí městského úřadu, kterému žalobce rovněž vytýkal nepřezkoumatelnost, neboť městský úřad se řádným způsobem

nevypořádal vznesenými argumenty žalobce. Žalobce byl zkrácen na právu na spravedlivý proces, když v podaném odvolání nemohl polemizovat s důvody, pro které nebylo jeho argumentům vyhověno. S ohledem na neodstranitelné vady rozhodnutí městského úřadu bylo povinností žalovaného jeho rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, nebylo na místě postupovat tak, že žalovaný doplnil odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

Žalobce s odkazem na čl. 4 odst. 1 protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod dovozoval porušení zásady *ne bis in idem*, neboť byl v podstatě za totéž jednání potrestán dvakrát. Opětovné vyřazení žalobce ze silničního provozu z důvodu dosažení 12 bodů představuje další trest za jednání, za které žalobci bylo v úhrnu uloženo na pokutách celkem 30 000 Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na celkovou dobu 14 měsíců. Podle žalobce byly body zaznamenány na základě stejných skutkových okolností, týkajících se téhož obviněného, neoddělitelně spojených v místě a čase jako rozhodnutí o přestupku, jiný závěr ani není možný, neboť body se zaznamenávají na základě příslušného rozhodnutí o přestupku. Následek vyplývající z dosažení 12 bodů nastává na základě skutků, za které již byl řidič v rámci přestupkového řízení potrestán. Z tohoto důvodu představuje odnětí řidičského oprávnění pro dosažení 12 bodů porušení zásady zákazu *ne bis in idem*, přičemž ke stejnému závěru dospěl ELPS v rozhodnutí ve věci Ruotsalainen proti Finsku ze dne 16. 6. 2009, č. stížnosti 13079/03. Žalobce rovněž připomněl, že v rozhodnutí o jednotlivých přestupcích není uvedeno, že se kromě pokuty a případné sankce zákazu činnosti zaznamenávají body, což v mnoha případech vede k tomu, že se řidiči domnívají, že jim za daný přestupek nebudou body zaznamenány. Pokud by byl záznam proveden v rámci jediného řízení, nemuselo by jít o porušení shora zmíněné zásady. Žalobce byl na základě praktického totožného jednání, ke kterému se přidalo pouze jedno překročení rychlosti projednané v blokovém řízení, vyřazen ze silničního provozu na 1 rok bez možnosti zkrácení lhůty, přičemž tento následek je ještě přísnější než samostatný trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, což je v rozporu se zásadou přiměřenosti.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, zdůraznil, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče se posuzuje správnost provedených záznamů. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu soud ověřil podstatné skutečnosti, které nejsou mezi účastníky řízení ostatně sporné:

Na základě rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 8. 6. 2010, které nabylo právní moci dne 1. 7. 2010, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích za porušení povinnosti dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a jímž mu byla uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a vysloven zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 2 měsíců, byly žalobci zaznamenány v registru řidičů 3 body. Z protokolu o ústním jednání o přestupku Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 26. 11. 2010 vyplývá, že žalobce byl uznán vinným za porušení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž spáchal přestupek podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o přestupcích, za což mu byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových

vozidel všeho druhu na 12 měsíců a učiněn záznam 7 bodů. Na základě oznámení Police ČR, Dopravní inspektorát Mladá Boleslav, o uložení blokové pokuty ze dne 6. 4. 2012 za porušení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, a tedy za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. s) bod zákona o silničním provozu, pokuta ve výši 2 500 Kč, byly žalobci do registru řidičů zaznamenány 3 body.

Dne 12. 4. 2012 městský úřad zaslal žalobci oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém ohodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Dne 16. 4. 2012 byly městskému úřadu doručeny námitky žalobce, kterými se bránil proti všem záznamům bodů v registru řidičů, zejména proti záznamu bodů, kterým bylo dosaženo 12 bodů. S ohledem na sdělení žalobce, že požádá o přezkoumání blokové pokuty, bylo řízení o námitkách přerušeno. Městský úřad v řízení o námitkách pokračoval poté, co mu bylo zasláno sdělení o prošetření podnětu k přezkumnému řízení Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Středočeského kraje, jímž bylo žalobci sděleno, že nebyly shledány důvody k přezkumnému řízení. Před vydáním prvostupňového rozhodnutí žalobce uplatnil obdobné argumenty žalobním.

Městský úřad rozhodnutím ze dne 21. 12. 2012 žalobcovy námitky proti záznamu bodů v registru řidičů zamítnul jako nedůvodné a provedený záznam 12 bodů ke dni 6. 4. 2012 potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí městský úřad konstatoval, že přezkoumal veškeré podklady, na základě kterých byly zaznamenány příslušné počty bodů, a neshledal žádné důvody pro vymazání uložených bodů. Uvedl, že je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tedy pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1, odst. 2 zákona o silničním provozu, zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu o silničním provozu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Není však oprávněn přezkoumávat správnost a zákonnost správních aktů, na základě kterých byl záznam proveden. Protože nebylo vydáno pravomocné rozhodnutí o zrušení blokové pokuty, námitkám žalobce proti provedeným záznamům bodů nemohlo být vyhověno. Městský úřad zakončil s tím, že správnímu orgánu nepřisluhuje přezkoumávat žádné z rozhodnutí podle § 123b zákona o silničním provozu, s výjimkou případů, kdy tento úřad sám rozhodoval v posledním stupni. Přestupky žalobce byly zavedeny řádně na základě pravomocných rozhodnutí příslušných orgánů.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 22. 3. 2013 bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Žalovaný poté, co shrnul průběh správního řízení a konstatoval provedení zápisu 7 bodů ke dni 14. 12. 2010, odmítnul argumenty žalobce, byť nezpochybnil skutečnosti uváděné v Listině základních práv a svobod ani zásady zmiňované v rozsudcích Nejvyššího správního soudu. Uvedl, že nebylo vedeno žádné řízení, ve kterém by správní orgán I. stupně rozhodoval o počtu přidělených bodů za přestupek žalobce spáchaný v roce 2010, kdy by měl rozhodovat, zda přidělí 7 nebo 4 body. Nelze proto přijmout argumentaci o nutnosti postupu podle pozdějšího znění zákona o silničním provozu, když vůbec nebylo rozhodováno o provedení zápisu bodů. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2009, č. j. 2 As 19/2009-93, žalovaný konstatoval, že správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů podle § 123f zákona o silničním provozu je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu

s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání, když správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci na základě kterých byl záznam proveden. Městský úřad tedy postupoval správně, přezkoumal veškeré podklady, na základě kterých byly žalobci zaznamenány do bodového hodnocení příslušné počty bodů, a neshledal žádné důvody pro odečtení uložených bodů, přičemž při přezkoumávání správnosti provedených záznamů musel správní orgán I. stupně vycházet z okolností a právních předpisů, které platily v době provádění konkrétního zápisu. Pokud neshledal žádné pochybení při zapisování bodů, neměl jinou možnost než námitky zamítnout a potvrdit záznam bodů. Žalovaný rovněž uvedl, že v daném případě nebylo postupováno dle přechodných ustanovení k zákonu č. 133/2011 Sb., když ale znění přechodných ustanovení zaujatý právní názor podporují. Byť je podle žalovaného odůvodnění prvostupňového správního orgánu stručné, vystihuje podstatu postupu správního orgánu I. stupně. Žalovaný zopakoval, že městský úřad nerozhodoval o zaznamenání určitého počtu do bodového hodnocení v době, kdy bylo v účinnosti znění zákona o silničním provozu příznivější pro odvolatele. S argumentací žalobce, která byla založena na skutečnosti, že po nabytí účinnosti zákona č. 133/2011 Sb. měly být přepočítány všechny body zapsané řidičům před účinností zákona č. 133/2011 Sb. a zápisy opraveny dle nového znění, se žalovaný neztotožnil, neshledal důvody pro odečet zapsaných bodů a rozhodnutí jako správné potvrdil.

Krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu dle § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud musel vypořádat s namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí jak městského úřadu, tak žalovaného. Podle ustálené judikatury správních soudů je vadou rozhodnutí spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. třeba rozumět nedostatek důvodů skutkových, o něž se rozhodnutí opírá, nikoli dílčí nedostatky odůvodnění.

Dle přesvědčení soudu nejsou rozhodnutí městského úřadu ani potvrzující rozhodnutí žalovaného, jež tvoří jeden celek, vadnými rozhodnutími pro takové nedostatky odůvodnění ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, které by měly za následek jejich nepřezkoumatelnost. V daném případě nelze přehlédnout, že skutkové okolnosti, jež se týkaly spáchání jednotlivých přestupků, uložení sankcí za ně, jakož i existence oznámení či rozhodnutí dle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu, ani počtu zaznamenaných bodů do registru řidičů dle přílohy k uvedenému zákonu a okamžiku, ke kterému byly body zaznamenány, nebyly nakonec mezi účastníky sporné, a žalobní výtky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí tak směřují vůči vypořádání se s rozsáhlejší právní argumentací žalobce. Shodně jako žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, má i soud za to, že přes stručnost odůvodnění svého rozhodnutí městský úřad vystihl podstatu řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů, setrval na požadavku pouhého přezkumu podkladů pro záznam do bodového hodnocení, správnosti přiřazeného počtu bodů a kontrole existence zákonných důvodů pro odečtení uložených bodů. Způsob, jakým své rozhodnutí městský úřad odůvodnil, pak žalobce nijak nezkrátil na možnosti účinně se odvoláním prvostupňovému rozhodnutí bránit.

Rovněž z rozhodnutí žalovaného plynou nejen rozhodné skutkové okolnosti, potřebné pro posouzení správnosti záznamu bodů do registru řidičů, ale i právní úvahy, kdy žalovaný sice nikterak nepopíral obecné zásady aplikovatelné pro správní trestání, ale na základě nichž jednoznačně dovozoval nemožnost změnit dříve správně učiněný záznam bodů, a to i s odvoláním na relevantní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a principy, které byly ve vztahu k přezkumu podkladů a správnosti záznamu bodů do registru řidičů definovány. Soud uzavírá s tím, že neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, ale ani pro těžkou vadu spočívající v nezrušení rozhodnutí prvostupňového pro nepřezkoumatelnost.

Soud tedy přistoupil k přezkumu zákonnosti správních rozhodnutí z pohledu uplatněných žalobních výtek. Žaloba svou podstatou míří do aplikace tzv. bodového systému, tedy bodového hodnocení porušení povinností stanovených zákonem upraveného v ustanovení § 123a a násl. zákona o silničním provozu. Ve shodě s tím, co žalobce velmi podrobně rozvedl v žalobě, soud pouze rekapituluje, že u bodového hodnocení se jedná ve své podstatě o administrativní nástroj, jehož smyslem je jednak působit preventivně, jednak ve svém souhrnu následně i represivně. K oprávněnosti a přiměřenosti bodového systému se kladně vyjádřila i judikatura Nejvyššího správního soudu (již žalobcem zmiňované rozsudky ze dne 6. 8. 2008, č. j. 9 As 96/2008-44, ze dne 10. 12. 2009, č. j. 2 As 19/2009-93, ze dne 28. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, či ze dne 22. 12. 2010, č. j. 1 As 41/2010-106), a to i s odkazem na žalobcem zmiňovaný rozsudek ELPS Malige proti Francii, ze dne 23. 9. 1998, č. stížnosti 27812/95, a na závěry z těchto rozhodnutí plynoucí si soud dovoluje v obecné poloze odkázat.

Žalobce namítal, že městský úřad a žalovaný v řízení o námitkách žalobce proti záznamu 12 bodů ke dni 6. 4. 2012 porušili ústavněprávní zásadu dle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, podle které má být při ukládání trestu aplikována pozdější, pro pachatele příznivější právní úprava.

Aniž by soud v obecné rovině zpochybňoval žalobcem zmiňovanou právní úpravu a zásady trestání, vztahující se dozajista i na oblast ukládání správních sankcí, neztotožnil se se závěry, které ze zmíněné zásady pro ukládání trestů žalobce nakonec dovozoval, a to s ohledem na předmět řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů a samotnou podstatu přidělování stanoveného počtu v tzv. bodovém systému. Žalobce se ve své podstatě domáhal toho, aby správní orgány v řízení o námitkách proti záznamu 12 bodů provedly na základě novely zákona o silničním provozu č. 133/2011 Sb. jakousi revizi či přepočtení bodů již v registru řidičů žalobci zaznamenaných (v počtu 7 bodů), a to dle přílohy zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 8. 2011, neboť to je pro žalobce jako řidiče příznivější (v počtu 4 body).

Na tomto místě soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu (viz shora cit. rozsudky), který se opakovaně povahou řízení o námitkách dle § 123f zákona o silničním provozu zabýval a uváděl, že v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení pouze posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, a že v tomto

řízení správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44); zásadně pak není správní orgán v tomto řízení oprávněn jakkoli kvalifikovat jednání, v němž bylo spatřeno porušení povinností, s nimiž je záznam určitého počtu bodu do registru řidičů spojen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2009, č. j. 2 As 19/2009-93).

Soud zdůrazňuje, že podle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu platí, že *záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno a) oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, b) rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, nebo c) rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin, d) rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání.*

Z uvedeného ustanovení jasně vyplývá, že záznam bodů do registru příslušným obecním úřadem s rozšířenou působností je jakýmsi administrativním opatřením, automatickým důsledkem v podobě přiřazení odpovídajícího počtu bodů na základě v shora uvedeném ustanovení zákona o silničním provozu taxativně vyjmenovaných rozhodnutí či oznámení, a to zásadně ke dni uložení blokové pokuty nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek či trestu za trestný čin. Přezkoumává-li tedy správní orgán v řízení o námitkách dle § 123f zákona o silničním provozu správnost záznamu bodů v registru řidičů z pohledu uplatněných námitek, činí tak právě ke dni uložení blokové pokuty či ke dni nabytí právní moci rozhodnutí uvedeného v ustanovení § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu. V řízení o námitkách totiž příslušný správní orgán o záznamu bodů sám nově již nerozhoduje, tj. „netrestá“ ve vlastním slova smyslu, nepřísluší mu tedy ani počet bodů zaznamenaných ke dni uložení blokové pokuty či ke dni právní moci příslušného rozhodnutí revidovat z důvodu pozdějšího, pro řidiče příznivějšího „bodového ohodnocení“ jednání dle přílohy zákona o silničním provozu.

Na podporu svých závěrů soud poznamenává, že ani z důvodové zprávy k zákonu č. 133/2011 Sb., jímž bylo mj. upraveno i bodové hodnocení jednání spočívajícího v porušení vybraných povinností dle předpisů o provozu na pozemních komunikacích, nevyplývá úmysl zákonodárce hromadně „amnestovat“ již zaznamenané body do registru řidičů. O opaku svědčí právě přechodné ustanovení čl. II bodu 1 cit. zákona, jež ale nebylo v případě žalobce aplikováno s ohledem na dobu, kdy se přestupku, za který byl pravomocně uznán vinným a potrestán rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 26. 11. 2010, dopustil a kdy byly body za něj zaznamenaný, tj. ještě před účinností zákona č. 133/2011 Sb.

Městský úřad a žalovaný postupovaly v souzeném případě zcela v souladu s principy, které byly ve vztahu k řízení o námitkách dle § 123f zákona o silničním provozu popsány shora, když v řízení o námitkách žalobce proti záznamu bodů v registru řidičů řešili, zda existují způsobilé podklady pro záznamy bodů do registru řidičů, zda záznamy bodů byly provedeny v souladu s těmito podklady a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k silničnímu zákonu ve znění ke dni uložení pokuty či dni nabytí právní moci rozhodnutí o přestupcích. V tomto směru se skutkovým zjištěním, ze kterých správní orgány vycházely, žalobce nebránil, nezpochybňoval ani existenci obou pravomocných rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, ani uložení blokové pokuty, nenamítal žádné zákonné důvody pro odečtení bodů dle § 123e zákona o silničním provozu, nenamítal, že by počet bodů ke dni uložení blokové pokuty (tj. ke dni 6. 4. 2012) či ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o přestupcích (tj. ke dni 1. 7. 2010 a ke dni 26. 11. 2010) neodpovídal počtu bodů dle přílohy ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu či že se přestupků nedopustil. Soud neshledal žalobcův požadavek na následný přepočít bodů za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o přestupcích za oprávněný.

Poté se soud zabýval vznesenou námitkou porušení zásady zákazu dvojího potrestání za jednání, za které již byly žalobci uloženy pokuty a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Z citované judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i z právě uvedeného rozsudku ELPS nelze dovodit, že by bodové hodnocení porušení povinností řidiče představovalo porušení zásady *ne bis in idem*, jež je nutno bezesporu aplikovat i v oblasti správního trestání. V tomto směru lze plně souhlasit s obecnými tezemi, které žalobce s odkazem na judikaturu Ústavního soudu, Nejvyššího správního soudu i ELPS v žalobě předestřel. Nicméně nelze přehlédnout, že v zaznamenání bodů ze strany příslušného obecného úřadu dle § 123b zákona o silničním provozu nelze spatřovat „ukládání trestu“ vedle již uloženého trestu za přestupek (resp. trestný čin, apod. viz § 123b zákona o silničním provozu), ale jen konečný, zákonem předvídaný postup správního orgánu v důsledku dosažení stanoveného počtu 12 bodů v záznamu registru řidičů, tedy v důsledku předchozích administrativních kroků. Porušení uvedené ústavněprávní zásady neshledal při svém přezkumu správních rozhodnutí vydaných v řízení o námitkách proti záznamu 12 bodů ani Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 10. 12. 2009, č. j. 2 As 19/2009-93, v němž zaznělo, že „zavedení bodového systému vsutku nelze chápat jako nepřipustné ukládání dvojího trestu“). I Krajský soud v Hradci Králové se ve svém rozsudku ze dne 16. 1. 2009, č. j. 30 Ca 174/2008-25, publ. ve Sb. NSS č. 1950/2009, jehož se žalobce dovolával, věnoval argumentaci ve vztahu k zásadě zákazu dvojího postihu za totéž jednání dle čl. 4 bodu 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, publ. ve Sb. zákonů pod č. 209/1992 Sb., a jednoznačně dovodil, že: „Ve světle tohoto ustanovení ale žalobce není trestán opakovaně za totéž jednání, za které již byl potrestán. Žalobci totiž byly v minulosti uloženy pokuty za jednotlivé přestupky a sankce za přestupek ve formě zákazu činnosti, řidičské oprávnění však pozbyl proto, že se dopustil celé řady přestupků a dosáhl počtu 12-ti bodů v registru řidičů. Pozbytí řidičského oprávnění je tak sankcí za opakované páchaní přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a je tedy sankcí *sui generis* za speciální recidivu. Nejedná se tak o trest za původní (jednotlivá) protispolečenská jednání, a proto ani nemůže jít o opakovaný postih ve smyslu článku 4. bodu 1. Protokolu č. 7 k ÚMLUVĚ. Ostatně pokud by byla argumentace žalobce v tomto směru správná, nebylo by např. možno zpříšňovat tresty (trestní sazby) zvlášť

nebezpečným recidivistům podle § 41 a § 42 trestního zákona, neboť se tím fakticky taktéž trestají za jednání, za která již byli jednou odsouzeni.“.

S ohledem na právě uvedené lze konstatovat, že žalobce pozbyl řidičské oprávnění ve smyslu § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu nikoli za totožné jednání spočívající v „opomenutí podat si formální žádost o vrácení řidičského oprávnění“ a „překročení rychlosti“, jak se při podrobném rozboru pojmu skutku a jeho totožnosti ve světle judikatury ELPS snažil dovodit, ale právě a jediné v důsledku dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení ve smyslu § 123b, § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu. Tedy proto, že opakovaně, v kratší době porušil povinnosti při provozu na pozemních komunikacích, a to takové povahy, že jejich porušení zákonodárce hodnotil jako vážné, tudíž spojené se záznamem příslušného počtu bodů do registru řidičů dle přílohy k zákonu o silničním provozu. Záznamy 3 bodů (na základě pravomocného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 8. 6. 2010) a 7 bodů (na základě pravomocného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 26. 11. 2010) měly být pro žalobce dostatečnou motivací, aby předpisy o provozu na pozemních komunikacích nadále neporušoval a zákonné podmínky pro aplikaci sankce *sui generis* v podobě pozbytí řidičského oprávnění dle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu nenaplnil, resp. je případně i oddálil odečítáním bodů dle § 123a zákona o silničním provozu. Takto si však žalobce nepočínal, přestože mu byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na 12 měsíců, naopak dopustil se dalšího přestupku spočívajícího v jednání, jež bylo zařazeno do bodového hodnocení, a právě v důsledku dalšího záznamu 3 bodů do registru řidičů na základě oznámení Policie ČR, Dopravního inspektorátu Mladá Boleslav o uložení blokové pokuty ze dne 6. 4. 2012 a dosažení celkového počtu 12 bodů dle § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu teprve došlo k naplnění zákonných podmínek pro pozbytí řidičského oprávnění.

I s ohledem na skutečnost, že ztráta řidičského oprávnění dle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu představuje sankci *sui generis* za opakované porušování stanovených povinností dle předpisů o provozu na pozemních komunikacích, jež není ukládána správním rozhodnutím, ale nastává ze zákona po dosažení stanoveného počtu 12 bodů ve spojení s oznámením této skutečnosti a výzvou k odevzdání řidičského průkazu, a není tedy druhým trestem, o němž by příslušný obecní úřad s rozšířenou pravomocí rozhodoval, nelze hovořit o její přiměřenosti či nepřiměřenosti (ještě v souhrnu s konkrétními uloženými sankcemi dle zákona o přestupcích) za dvojí překročení rychlosti a opomenutí podat si žádost o vrácení řidičského oprávnění, jak to činí žalobce v závěru žaloby.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce s tímto postupem soudu souhlasil a žalovaný v zákonem stanovené lhůtě svůj nesouhlas neuplatnil.

O nákladech řízení bylo rozhodnutí podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve

věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud tak vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 9. prosince 2013.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu